

Florence Morse Kingsley

Titus: A Comrade of the Cross

Traducător/ Bogdan Buzdugan

Redactor/ Anca Fantaziu

Lector/ Aniela Târnaucă

Ilustrație copertă/ Andra Pavel

Layout, Dtp/ Andreea Mihaiu

Editura Predania/ București

www.predania.ro

Distribuție/ Supergraph

0728 303 566

FLORENCE MORSE KINGSLEY

vol. I

TITUS

TOVARĂȘ AL
CRUCII

TRADUCĂTOR — BOGDAN BUZDUGAN

PREDANIA

CAPITOLUL I

CU APROAPE ȘAPTESPREZECE ANI ÎNAINTE CA această poveste să fi început, una dintre cele mai frumoase case ale Ierusalimului era cuprinsă de mare jale. În curte, în jurul fântânii din mijloc, unii din slujitori plâneau în hohote, iar alții gesticulau puternic în timp ce vorbeau.

— N-o să-l mai vedem niciodată, zise o bătrână, frângându-și mâinile.

— Era așa de dragălaș, atât de dulce și de cuminte, spuse suspinând o altă bătrână. Și era așa de frumos, cu ochii lui minunați și obrăjorii săi îmbujorați.

— O, David al meu – se tângui o a patra femeie, care, stând întinsă pe pământ și cu capul așezat pe marginea fântânii, era cu fața șiroid de lacrimile ce se amestecau acum cu apa –, cine să fi avut oare inima să te ia de la mama ta?!

— Mama sa cred că o să moară, zise femeia ce vorbise mai întâi. Știu de la slujnica ei, Reba, că de când i-au spus că i-a fost răpit copilul, cade întruna în nesimțire.

— Și Prisca s-a făcut nevăzută. Crezi că ea l-a răpit pe micuț?

— Nici vorbă, femeie! Prisca îl iubea pe băiețel ca pe propria ei viață. Nu s-ar fi atins niciodată nici de-un fir de păr de-al lui.

— Știu că-l iubea, dar tare mă tem că și mai mult îl iubea pe elinul acela cu sprâncenele negre. Crezi că i-a luat, oare, cu el pe amândoi?

— Și cum să facă una ca asta?, grăi o altă femeie. Să fi vrut să facă asta, și tot n-avea cum!

— Ei, nu știți voi chiar tot, zise o bătrână care până atunci nu spusese nimic. Malchus, care este slujitorul stăpânului, mi-a spus că acesta i-a prins odată pe elin și pe Prisca vorbind la poartă, și i-a poruncit bărbatului să plece. El i-a răspuns într-un grai necunoscut lui, privind-l – pe deasupra – cu îndrăzneală, iar stăpânul a poruncit să fie legat și biciuit, lucru care a și fost împlinit. Din pricină că era păgân, a fost și mai aspru biciuit. Asta s-a petrecut în urmă cu zece zile, și iată că acum atât Prisca, cât și micuțul David s-au făcut cu totul nevăzuți.

Ajunse aici, toate femeile începură iarăși a se jeli și a se văita cumplit.

În același timp, în lăuntrul palatului se petrecea o scenă mult mai dureroasă. Soarele pătrundea printre ramurile copacilor, lăsând pete de lumină pe pajiștea mătăsoasă. Tufe mari de trandafiri, crini și oleandri sclipeau, în toată măreția lor, de jur împrejurul fântânilor de marmură. Păsărelele, cu al lor preadulce cânt, zburau pe ici, pe colo. Totul, însă, părea trist și uitat de lume, în vreme ce stăpâna acestui loc plin de frumusețe și de strălucire stătea, albită la față și vlăguită de durere, pe divanul ei din odaia cea întunecată. Lângă ea, cu fața îngropată în palme, ședea soțul ei.

— N-am izbutit, Ana, să-i dau de urmă, îi zise el tânguindu-se. Am trimis slujitori în toate părțile. Malchus a scormonit întreaga cetate încă de dimineață. Eu însumi l-am căutat toată noaptea. Și totuși, ai să vezi că-l voi găsi!, continuă el cu îndârjire, țâșnind în picioare și măsurând în grabă întreaga încăpere – era prea groaznic, simțea că nu mai poate îndura această stare. Dumnezeuul lui Avraam îmi este martor că voi face totul pentru a răzbuna această răutate! Și totuși cine mi-ar putea fi vrăjmaș? Cine-ar îndrăzni să-l răpească pe David, singurul fiu al lui Caiafa? E, pesemne, urzeala cuiva care vrea să plătesc pentru răscumpărarea sa. Dar acum mi-aș da și toată averea. O, fiul meu! Și nefericitul tată își sfâșie straietele, jelind cu amar și cu mare glas.

— Nu te pierde cu firea, bărbate, îi zise Ana cu blândețe în glas. Mai e nădejde, căci nu lipsește decât de ieri seară.

Cu toate acestea, pe când vorbea, parcă îl și văzu aievea pe băiețelul ei drag, de trei anișori, întinzându-și mânuțele către ea, și își închipui cum micuțul plânge acum după mama sa: e poate bolnav și singur în cine știe ce ungher întunecat al cetății, sau poate că a murit. Și deja curajul o părăsi, și începu a plânge și ea cu amar, încercând – așa cum fac femeile – să-și înfrâneze hohotele de plâns, ca să nu-i sporească durerea bărbatului ei.

Și astfel, ceasurile, pline de grea întristare, au trecut preschimbându-se în zile, și nicio veste despre copil nu se mai făcea auzită. Zilele s-au făcut apoi săptămâni, și tot niciun cuvânt care să readucă nădejdea. Au trecut astfel luni de zile, și apoi lunile plumburii s-au prefăcut, la rândul lor, în ani. Bocetele din adăpostul slujitorilor au încetat, semnele doliului și ale jeluirii au fost înlăturate, și nimic altceva în afară de privirea îndurerată din ochii mamei nu mai grăia despre tainica ei suferință – o suferință mai amară și decât moartea.

Alți copii n-au mai urmat, pentru a umple casa cu joaca și cu râsetele lor. Și în vreme ce blânda Ana era, într-adevăr, tot mai abătută și mai tăcută, Caiafa stăpânul a ajuns să fie – cu timpul – un om mohorât și cu

totul tăcut, cu care nu era bine să glumești. Astfel, și asupra casei, odinioară plină de voieșie și de fericire, s-a așternut treptat o adiere apăsătoare ce nu va mai putea fi niciodată ridicată.

Odată, în vremea unui ospăț, Anei i se păru că o vede pentru o clipă pe Prisca. Femeia ținea de mână un băiat ce părea să aibă în jur de zece ani, cu ochii și părul negru, și cu buzele și obrajii de culoarea rodiei. Înainte, însă, de a putea chema vreun slujitor, cei doi se făcură nevăzuți, pierzându-se în mulțime. Nu-i mai găsiră, cu toate că umblară după ei prin tot Ierusalimul, de la un zid la altul, și încă și în tabăra pelerinilor din afara zidurilor cetății.

— La urma urmei, poate că nici nu era Prisca, îi spuse Ana cu tristețe lui Caiafa, pe când stăteau la asfințitul soarelui în grădină. Nu i-am văzut chipul, căci era acoperit de un văl. Dar băiatul... O, bărbate, era așa de frumos! Și izbucnind în lacrimi, își lăsă capul pe brațul soțului ei.

— Nu mai plânge, viteaza mea soție! Nu-ți sunt eu mai mult decât o mulțime de fii? Zise asta, străduindu-se din răputeri să-i mângâie inima sa îndurerată.

Și iarăși se scurseră ani cu totul pustii.

ZIUA SE SFÂRȘISE, IAR SOSIREA NOPTII – DE DOUĂ ori mai binevenită pentru un asemenea ținut cu vreme aproape tropicală – se apropia. Pe apa lacului străluceau o mulțime de culori gingașe ce se jucau și se contopeau neîncetat una cu alta – auriu, roșu aprins, roz și amestecuri rare de violet și roșu se iveau pe cerul ce trona deasupra, și apoi iarăși pe luciul apei ce se întindea dedesubt, în care se oglindeau și țărmurile îndepărtate acoperite cu copaci –, în vreme ce ici și colo, cele dintâi lumini ce se zăreau în palatul cu ziduri albe, sau în satul din depărtări, licăreau ca niște stelute prin frunzișul des.

Pe întinsul ei, apa era însufletită de tot felul de corăbii: unele dintre ele, ce se zăreau de pe mal cu pânzele lor albe și de alte felurite culori, păreau că vor să prindă briza ușoară, care abia de unduia puțin luciul apei; altele, mânate de vâsle, pluteau ușor aproape de țarm.

Dacă erai la mal, puteai auzi frânturile melodioase ale cântecelor ce alunecau pe deasupra apei, precum și strigătele pescarilor ce se pregăteau pentru o nouă noapte de muncă. Acest lac al Ghenizaretului era cu adevărat un loc frumos, după cum era și cetatea Capernaum, care, fiind așezată în preajma capului acestei mici mări, făcea neconținut negoț cu vecinii săi. Magaziile încăpătoare, înzestrate cu pontoane și cete de corăbii, se aflau pe țarm, iar înapoia lor era cetatea cu marea sa sinagogă – zidită din marmură albă cu nuanțe trandafirii –, cu clădirile sale publice, piețele și ulițele, care se întindeau până la poalele unui înalt lanț muntos ce împrejmua ca un amfiteatru o mare parte a lacului.

Ei, și chiar în acea seară, un pescar singuratic se străduia să-și lege barca la malul unui pârâiaș ce se scurgea în lac cam la o jumătate de milă depărtare de cetate. Întreaga priveliște îi era cât se poate de familiară – până și sclipirile pline de strălucire ale soarelui ajuns acum la asfințit nu-i trezeau decât un nedeslușit simțământ de bucurie. Se gândea mai cu seamă la foamea ce dădea acum năvală.

Aplecându-se înainte, scutură în grabă odgonul pentru a vedea dacă este bine legat, după care își luă mreaja și câțiva pești mai arătoși de pe fundul bărcii, pe care

îi spânzură apoi pe o creangă dintr-un copac ce-i era la îndemână.

În mersul său grăbit, cu mreața pe umăr și peștele legănându-se în mână, nu părea doar un băiat, ci un flăcău zdravăn, poate de vreo nouăsprezece ani, bine clădit, puternic și musculos. Chipul său bronzat de atâta stat în soare, ochii negri mărginiți de sprâncene negre drepte, părul ca abanosul, ușor cărlionțat, nasul acvilin și buzele bine conturate făceau ca înfățișarea lui să respire toată de o neobișnuită putere și frumusețe. Purta un veșmânt simplu, fără mâneci, lucrat din pânză albă aspră, care îi ajungea până la genunchi, iar mijlocul îi era încins cu un fel de brâu dintr-un soi de stofă stacojie, de care îi atârna o tolbă simplă.

După zece minute de mers la pas vioi, flăcăul ajunsese la zidul cel mai din afară al cetății, tocmai când străjerii voiau să închidă poarta, căci noaptea dădea târcoale. Tre-când totuși în grabă, auzi cum unul din bărbați îi strigă:

— Hei, băiete! Se pare că vrei să-ți petreci noaptea în afara zidurilor!

— N-ar fi niciun necaz, strigă la rândul său băiatul, căci după cum bine știi, multe nopți mi-am petrecut pe lac. Poate că știi eu să trec și altfel de poarta asta... Și o zbughi apoi răsând, chiar în clipa în care unul din bărbați voia să pună mâna pe el.

— Îl știi pe flăcăul ăsta?, își întrebă unul din bărbați tovarășul, care se trezi și el chicotind la râsetele băiatului.

— Da, îl știu. Îl cheamă Titus – un băiat tare îndrăzneț. Stă cu tatăl său pe lângă piața de pește. Se numesc pe sine pescari. Și cu asta bărbatul tăcu, ridicând din umeri.

— Și asta ce vrea să însemne?, zise celălalt alene. Portarul, însă, înțuia deja lacătul uriaș – cu multe pufnituri, sfortări și gemete înăbușite –, și nu-l auzi sau, cel puțin, nu-i răspunse în niciun fel, așa că tovarășul său uită îndată de întrebare.

Între timp, flăcăul își croia drum printre ulițele strâmte, care de-acum se întunecaseră din pricina zidurilor mărețe ce se întindeau de o parte și de alta. Din când în când, ieșea în câte o piață pietruită ori vreun loc deschis, unde numeroase tarabe¹ mici, luminate de torțe, vesteau apropierea unei piețe. Ajuns în dreptul unei astfel de prăvălioare, se opri pentru o clipă și se uită la marfa așezată în coșurile cele întinse – erau acolo prăjituri cu miere, smochine uscate și curmale, mici brânzeturi din lapte de capră, și tot soiul de bomboane, precum și nuci și fructe proaspete de tot felul. Se gândi câteva

¹ Mici magazine cu trei laturi închise și cu partea din față deschisă către stradă sau către piață. La aceste tarabe se vând felurite produse, ca și în magazinele orașelor noastre.

clipe, apoi alese câteva prăjiturele fine, pe care – după
 Respece negustorul cel binevoitor i le înfășură în frunze verzi
 proaspete – le vărsă în tolba sa, plătindu-le cu un ban
 de aramă scos din colțul aceluiași săculeț.

Întorcându-se apoi și făcându-și loc prin mulțimea
 care aproape că umplea piața, se aruncă într-o încren-
 gătură de ulițe, care duceau, se pare, către cea mai rea
 parte a cetății, căci piețele erau din ce în ce mai mici și
 mai rare, iar zidurile mai joase și mult mai înghesuite
 unul în celălalt. Ajuns, în sfârșit, înaintea unei intrări
 ce aducea oarecum cu o ușă făcută în zidul rustic, intră
 și închise cu grijă ușa după el.

— Tu ești, mamă?, se auzi din întuneric o voce stinsă.

— Nu, Ștefănel, sunt eu. Mama unde e?

— Păi, nu știu, îi răspunse vocea pe un ton plângăreț.

A plecat să aducă apă de la fântână, cu mult timp în urmă
 – îmi pare mie –, și eu mor aici de sete și de foame! Poți
 să mă duci tu în curte, Titus?

— Cum să nu pot, băiete? Îți dau eu acum să bei și
 apă. Și așezându-și peștii și mreaja pe pământ, străbătu
 curtea, care, în lumina lunii ce cuprinse întreg cerul, se
 vedea acum deslușit.

Într-o parte a acestei curți miciute se afla o deschiză-
 tură întunecată, acoperită de o perdea din piele. Titus
 intră pe acolo, aplecându-se puțin, după care ieși din

nou grabnic, purtând în brațe o siluetă pe care o așeză
 cu grijă pe un morman de mreje.

— Ia uite, Ștefănel, cât de frumos lucește luna! Ai
 aici și apă, cu toate că nu atât de proaspătă și rece cum
 o să-ți aducă acuși mama. Și Titus îi turnă pe dată apă
 dintr-o mică ploscă de piele într-o cupă pe care i-o în-
 tinse băiatului de pe mormanul de plase.

Acesta părea a fi doar un copilăș – așa de mărunț
 era la trup –, și mișcându-se cu durere să ia apă, își vădi
 trupul său grozav de schimonosit și grotesc. Chipul său,
 însă, se vedea frumos sub lumina lunii, chiar dacă băiatul
 era palid și tras la față, căci trăsăturile îi erau fine, iar
 minunatul său păr auriu, plin de zuluși, forma un fel de
 aureolă deasupra liniei sprâncenelor, sub care străluceau
 frumoșii săi ochi negri.

— Apa are, într-adevăr, un gust neplăcut, dar mi-a
 umezit limba și mi-a înmuiat gâtul, și asta este o bine-
 cuvântare. Mă bucur că ai venit, Titus, căci acum pot
 merge pe acoperiș. A fost o zi grea. M-a durut cumplit
 spatele.

În vreme ce băiatul vorbea cu vocea sa stinsă și chi-
 nuită, Titus se străduia să aprindă focul. Nu trecu mult
 timp, și peștele înfipt într-un băț începu să sfârâie în
 văpaia focului, și o aromă îmbietoare se răspândi peste
 tot în văzduh.